

Fáze veřejného působení u mě dosáhla vrcholu. Teď přichází fáze skrývaček. Po dlouhých úvahách a s ohledem na současný kontext jsem se rozhodl vytrazit z dohledu státní moci. V současnosti v tom spatřuji jediný možný způsob jak ochránit sám sebe před ničujícím úderem represe. Pokusím se nyní nastínit souvislosti a důvody, proč jsem k tomu dospěl.

No Trace Project / No trace, no case. A collection of tools to help anarchists and other rebels **understand** the capabilities of their enemies, **undermine** surveillance efforts, and ultimately **act** without getting caught.

Depending on your context, possession of certain documents may be criminalized or attract unwanted attention. Be careful about what zines you print and where you store them.

Zmizení z dohledu státní moci

Zmizení z dohledu státní moci

Original text in Czech

Lukáš Borl

2015-2016

antifenix.noblogs.org

Layout

No Trace Project

notrace.how/resources/#lukas-borl

Jsem připraven je použít. Dělal jsem to, dělám to a budu to dělat.

Terén boje

Jako anarchista jsem si byl vždy vědom možnosti zatčení. Každý režim přeci potlačuje svou opozici takovým způsobem. Teď jsem ve vazbě, ale nepovažuji to za konec anarchistické cesty. Vězení je jen jednou z mnoha fází, kterou revolucionář může (ale nemusí) projít. Není to konec. Jen změna okolností terénu na kterém teď budu vstupovat do dalších bojů proti původcům útlaku. Těší mě, že do těchto bojů mohu stále vstupovat společně s dalšími anarchisty a anarchistkami. S těmi, co chápou, že kolektivní boj je jediné východisko z bahna kapitalismu.

Solidární akce

Každý, kdo cítí potřebu mě podpořit může volit z dlouhé řady možností. Prostředky a načasování, ať volí každý podle vlastních úvah. Nebudu nikomu říkat, co a jak. Vysloveně si ale nepřeji, aby se kdokoliv za mě a bez mého souhlasu distancoval od přímých akcí realizovaných na mou podporu. Nebudu-li s nějakou akcí souhlasit, tak svou kritiku vyjádřím sám, budu-li to považovat za důležité.

Malá rada pro ty, co pochybují o tom, jaké akce bych uvítal: informujte se o mé minulosti, čímž pochopíte, jaké zastávám ideové pozice. Stanou-li se pro vás čitelné moje postoje, rozpadnou se vaše pochybnosti o tom, jaké akce bych uvítal a jaké nikoliv. Není na co čekat.

Žádný sociální smír s těmi, co nás vykořisťují a utlačují. Boj pokračuje!

S anarchistickými pozdravy z vězení, váš bratr, přítel, soudruh
Lukáš Borl.

Obhajoba

Jak je známo, nechovám sympatie k soudnímu systému. Považuji ho za součást represivních nástrojů kapitalismu, jehož jsem odpůrcem. Přesto jsem se rozhodl zkusit se obhájit u soudu s ohledem na vratkost „důkazů“, které proti mě ÚOOZ předkládá. Uvědomuji si, že tato volba znamená bojovat na území nepřátel s omezenými prostředky, které mi ponechají. Proto nepodléhám přehnaným očekáváním ani iluzím, že soud je nezávislá instituce, která může sloužit emancipačnímu boji.

Budu se u soudu obhajovat, ale i nadále si stojím za tvrzením, že anarchistický boj musí vycházet primárně z podvratné logiky přímých akcí nikoliv ze spoléhání se na institucionální nástroj státu a nepřímé (zastupiteli zprostředkované) formy akcí. Z toho, co dlouhé roky říkám a dělám, je jasně čitelné, jaké druhy boje upřednostňuji. Budu podle toho dál jednat a žádám o to i ostatní lidi, co se mnou solidarizují.

Stále nebezpečný a ozbrojený

V době mého skrývání mě policie a média označili za nebezpečného a ozbrojeného. Potvrdil jsem to v textu— Lukáš Borl v hledáčku policie. Po zatčení mi policie odebrala pepřový obraný sprej, kovový boxer, plynovou pistoli se dvěma zásobníky a 23 náboji (pozn. tyto zbraně jsou v ČR legálně dostupné i bez zbrojního průkazu). Nyní mě drží ve vězení. Já si však stále stojím za tím, že jsem nebezpečný a ozbrojený. Nebezpečný (pro kapitalismus), protože i za mřížemi se odmítám adaptovat na podmínky vykořisťování a podněcuji druhé, aby se proti nim bouřili. Jsem stále ozbrojený, protože mou ochotu být solidární mi nedokázali odebrat a zaprotokolovat jako věc důležitou pro trestní řízení. Solidární a vzpurné jednání jsou zbraně, které mám stále pod kontrolou.

Contents

Zmizení z dohledu státní moci	3
Čas životní změny	3
Bod zlomu	4
Znepokojivá pozornost	5
Sledovačky a odposlechy	7
Zatraceně těžké rozhodnutí	8
Potvrzeno: Lukáš Borl v hledáčku policie	11
Vyjádření k mému zatčení	14
Před zatčením	14
Okolnosti zatčení	15
Usnesení policie	16
Obhajoba	17
Stále nebezpečný a ozbrojený	17
Terén boje	18
Solidární akce	18

Zmizení z dohledu státní moci

Čas životní změny

Jsem anarchista, tedy rebel. Znamená to pro mě mnoho. Mimo jiné i to, že jsem ohrožován těmi, proti kterým se bouřím. Oproti jiným rebelům to ale my anarchisté máme ještě složitější. Ohrožení nad našimi hlavami visí, ať už žijeme v jakékoliv době a na jakémkoliv místě. V pozici bojovníků proti všem státům jsou anarchisté ohroženi pořád. Během monarchie i teokracie, za fašistické nebo bolševické diktatury, stejně jako i za liberální demokracie. Všichni anarchisté musí žít s vědomím toho, že kdykoliv naši existenci může zasáhnout tvrdý úder státní represe.

I když si to neustále ohrožení velmi dobře uvědomuji, během dlouhých let anarchistické činnosti jsem dost otupěl své smysly. Některé často opakované formy represe jsem prostě už přestal prožívat tak emocionálně silně. Staly se rutinou. Každou chvíli fyzické násilím rozeženou anarchistickou demonstraci nebo vyklidí squat. Jednou za čas také někdo skončí zadržen policií a za chvíli je propuštěn s pokutou nebo podmínkou. To v anarchistickém prostředí není nic neobvyklého. Člověk díky tomu nemusí hned podléhat beznaději. Jen se občas musí vyrovnat s nepříjemnostmi. Tyhle opakující se nesnáze sem již dávno začal vnímat jako nevyhnutelný následek anarchistické angažovanosti. Člověk prostě musí brát v potaz, že pokud aktivně vystupuje proti státu, ten samý stát mu bude znepříjemňovat život.

Pokud jde o tyto drobné „rutinní“ represe, člověk navzdory nim může dál žít docela běžný život. U policie sice bude mít rostoucí složku o svých aktivitách, může se jim ale nadále věnovat. A to i celkem neskryvaně a veřejně. Já takto funguji přibližně sedmnáct let. Policejní dohled, výsledky a podávání

Vše mohlo proběhnout hladce a já bych se brzy přesunul na bezpečnější místo, nebyl to těžký úkol a pečlivě jsem se na něj připravil. Jenže jak každý jistě ví, do života někdy vstupují nečekané děje, které jedinec nemůže předvídat a není v jeho moci je zvrátit. V takových případech nepomůže ani příprava ani vůle nebo schopnosti. Člověk je vláčen událostmi bez toho, aby jim mohl předejít nebo je změnit. Přesně k tomu došlo v mém případě. Důsledkem toho se mi nejen nepodařilo navázat kontakt, ale navíc jsem byl zatčený. Nebudu nyní rozvádět proč a jak přesně k tomu došlo. Možná se k tomu ještě někdy vrátím.

Usnesení policie

Krátce po zatčení mi bylo předáno usnesení o zahájení trestního stíhání. K celé věci jsem se rozhodl využít práva nevypovídat. Případ vyšetřuje policejní útvar pro odhalování organizovaného zločinu (ÚOOZ). Viní mě ze založení, podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka. Podle ÚOOZ jsem založil Síť revolučních buněk (SRB), podílel na některých akcích SRB, sepsal některá komuniké SRB a všechna komuniké zveřejnil na webu Asociace Alerta. Dále tvrdí, že jsem se dopustil přečinu poškození cizí věci a to 4x. Dvakrát při žhářském útoku na policejní auto. Jendou při žhářském útoku na dveře prodejny. A jednou nastříkáním dvou nápisů na zeď vazební věznice Praha Ruzyně. A nakonec ÚOOZ tvrdí také to, že jsem se dopustil vydírání provozovatele restaurace Řízkárna.

Pozorně jsem nastudoval usnesení abych zjistil, na čem ÚOOZ zakládá svá přesvědčení, že jsem se dopustil uvedených činů. Upřímně, velmi mě to uklidnilo, protože uvedené „důkazy“ jsou směs spekulací a vyhodnocení „stop“, které ve skutečnosti neprokazují mou účast na těch činech.

pro mě znamená takové hrozby přijmout jako nevyhnutelný důsledek mnou vyjádřené touhy po svobodě. Jako jev spojený s každodenností rebela. Jev, kterému se nemohu vyhnout, ale mohu mu vzdorovat. A taky že to dělám a budu dělat.

Okolnosti zatčení

Policie mě zatkla v Mostě, tedy ve městě, kde jsem se narodil a dlouhou dobu žil. Mám tu část rodiny a mnoho přátel. S některými jsme v Mostě provozovali komunitní centrum Ateneo a organizovali dlouhou řadu akcí souvisejících s anarchistickým hnutím. Zkrátka, má osoba v tomto městě je dost známá jak obyvatelstvu, tak policii a byrokratům.

Někteří lidé budou považovat za projev „hlouposti“, že jsem se rozhodl přijít právě do tohoto města v době, kdy na mě byl vydán evropský zatykač. I kdyby si to mysleli mí nejbližší, nebudu jim to mít za zlé. Oni na věc nahlízejí z jiné pozice, než já. Rozumím tedy tomu, že někteří třeba nenaleznou pochopení pro myšlenky a činy člověka, který se pohyboval delší dobu v undergroundu. Existence člověka na útěku je spojena s odloučením od blízkých osob, se kterými dříve byl v úzkém a častém kontaktu. Je to jedna z nejnáročnějších věcí se kterou se člověk v takové situaci musí vyrovnávat. Shánění prostředků, jídla, úkrytů nebo zajišťování bezpečnosti jsou oproti tomu celkem snadné úkoly. Jsou dva způsoby, jak na to odloučení lze reagovat. Buď ho pasivně přijmout a tím se vystavit trápení a nekončící frustraci. Nebo se pokusit odloučení překonat občasnými kontakty, čímž se ovšem výrazně zvyšuje riziko dopadení policií. Já se „instinktivně“ přiklonil k této druhé možnosti. Věděl jsem, co mi hrozí a o co mohu přijít. Věděl jsem ale také, že v izolaci mohu přijít o hodnotu, která je pro mne velmi důležitá—kontakty s lidmi, na kterých mi záleží a kterým záleží na mě. Právě proto jsem se rozhodl vstoupit do Mostu s vědomím rizik.

vysvětlení. Pobyty v cele. Přestupkové komise a soudy. Pokuty a podmínky. Byla toho kupa, ale nic z toho mi po celých sedmnáct let nebránilo v tom, abych žil neskrytě a účastnil se veřejných aktivit anarchistického hnutí.

Fáze veřejného působení u mě dosáhla vrcholu. Teď přichází fáze skrývaček. Po dlouhých úvahách a s ohledem na současný kontext jsem se rozhodl vytrazit z dohledu státní moci. V současnosti v tom spatřuji jediný možný způsob jak ochránit sám sebe před zničujícím úderem represe. Pokusím se nyní nastínit souvislosti a důvody, proč jsem k tomu dospěl.

Bod zlomu

Můj současný postoj zrál několik měsíců. Nepochybuji ale, že až několik dnů před „zmizením“ padla ta nejzásadnější rozhodnutí a moje perspektiva začala mít jasnou podobu. Začátek toho všeho se datuje na 28. duben 2015. Den kdy policie spustila operaci Fénix. Tato represivní kampaň namířená proti anarchistickému hnutí se stala určitým bodem zlomu. Přechodem z dlouholeté mírné represe k represí silné. Po prvních raziích skončili 3 anarchisté ve vyšetřovací vazbě. Další přibyl několik týdnů poté. Oficiální verze je, že šlo o snahu eliminovat Síť revolučních buněk (SRB) a levicový terorismus. Je ale nepopíratelné, že SRB funguje dál. Očividné je také to, že represe zasáhla širší anarchistické hnutí i rodiny a přátele anarchistů. Vedle vězněných soudruhů jsou další osoby obviněné z trestných činů a stíhané „na svobodě“. Desítky osob jsou opakovaně vyslýchány a zastrášované. Na některé lidi byly nasazeny policejní týmy sledující všechen jejich pohyb a komunikaci. Toto je situace, která vytvořila velmi dusnou atmosféru.

Zatím co dříve padaly podmínky a pokuty, teď jsou anarchisté zavíráni, a to navíc za velmi děsivých okolností. Některí soudruzi jsou obviněni z terorismu ve stádiu příprav.

Konkrétně z plánování útoku na nákladní vlak s vojenským materiálem. V celé věci však hrají důležitou roli dva policejní agenti provokatéři, kteří infiltrovali jednu z anarchistických skupin. Další soudruh je zase obviněn z útoku na dům ministra Stropnického. Útok zápalnou láhví podle policie proběhl jakožto militantní obhajoba Ruska a Putinova režimu. Pravdou však je, že obviněný anarchist je ruský občan, který sám byl v Rusku perzekvován a v Česku ve svých přednáškách nejednou vystupoval proti Putinovi, ruskému státu a režimu. Obviněnému prostě chybí motiv. Navíc má prokazatelné alibi, že v době útoku byl na jiném místě.

Zkrátka anarchisté v Česku začali být zavíráni na základě absurdních policejních výmyslů a provokací. To je dost velký důvod, abych se jako aktivní anarchista začal obávat, že brzy takové policejní praktiky mohou přivést do vězení i mě. Uvězněn nepochybně může být kdokoli z anarchistického hnutí. Nabízí se tedy otázka, proč si myslím, že bych to měl být zrovna já. S jistotou to samozřejmě nevím. Jsou ale jisté indicie, které napovídají, že pravděpodobnost je velmi vysoká. Nehodlám to přehlížet či zlehčovat.

Znepokojivá pozornost

V celém Česku byly u výslechů v souvislosti s operací fénix desítky osob. Některé dokonce opakovaně. Mluvil jsem s velkou částí z nich o jejich zkušenostech. Nezávisle na sobě se téměř všichni shodovali v jedné věci. Že jsem osobou, na kterou se při výslechu policie hodně výrazně zaměřovala. Podle důvěryhodných zdrojů se kolem mě dost točily i výslechy a vyšetřování uvězněných anarchistů. Pokud se policie na mě zaměřuje takto výrazněji než na jiné anarchisty, pak to rozhodně není bezvýznamná náhoda. Jistě to má své důvody, které mohou souviset se snahou dostat mě do vězení. Takto orientované výslechy mohou být způsobem, jak získat podklady pro zatykač. Pro člověka už pak není zase tak

Vyjádření k mému zatčení

V neděli 4.9.2016 jsem byl v Mostě zadržen policií a následně převezen do vazební věznice v Litoměřicích. Stalo se to, co jsem si nepřál, ale celou dobu věděl, že k tomu může kdykoliv dojít. Dlouhá psychická příprava na takové události mi teď naštěstí umožňuje zvládat s klidem řadu nepříjemných situací, kterým jsem nyní vystaven nejen já, ale zřejmě i mě blízcí lidé.

Byl jsem zajat těmi, co hájí panství kapitálu nad našimi životy. Nic to však nemění na mé vůli pokračovat po cestě, kterou jsem si vybral. Budu nadále bořit i tvořit. Bojovat a milovat. Zůstávám anarchistou se vším, co k tomu patří. Rozhodl jsem se prozatím sepsat jen několik odstavců k mému uvěznění. Zajisté se brzy vyjádřím i k dalším tématům, která považuji za důležitá.

Před zatčením

Není žádným tajemstvím, že jsem se v jistém momentu rozhodl „zmizet“ v obavách, že policie plánuje mé uvěznění. Své teorie a důvody jsem vyjádřil ve svém textu Zmizení z dohledu státní moci, které publikovaly různé weby anarchistického hnutí. Volba, kterou jsem udělal, mi umožnila dlouhé měsíce žít skrytě a celkem šťastně. Volně jsem se pohyboval a měl kvalitní stravu. Domovem pro mě byl celý svět a v něm jsem nalézal svá útočiště pro kulturní a sociální bytí. Emoční a materiální zabezpečení mi dalo energii dál pokračovat v bojích za emancipaci. Věděl jsem, jaká rizika jsou s tím spojena, ale nikdy jsem neuvažoval o tom s tím skončit. Neuvažuju o tom ani teď. Vymanění se z diktatury států a kapitalismu je natolik přitažlivý cíl, že není možné od něj odvrátit mou pozornost. Dokonce ani tím, že mi mocní hrozí prstem, obuškem, kriminálem... Být anarchistou

zápalem se i já snažím být solidární s nimi. Poskytovat jim prostředky a pomocnou ruku. Energii, motivaci a sílu. Nejsem sám a oni nejsou sami. To nás drží při životě. To nám umožňuje jít kupředu.

důležité zda ty podklady budou mít reálné základy, nebo budou výsledkem policejní manipulace s výpověďmi. Tak jako tak by to byl průšvih.

Motivací, proč policie pozornost výrazně soustředí na mě, může být celá řada. Třeba to, že se veřejně angažuji v projektech, které vedou ke sbližování anarchistického hnutí s lidmi dosud stojícími mimo něj. Jsou to třeba aktivity kolem komunitního centra Ateneo nebo Mostecké solidární sítě, které mají tuto tendenci. Policie ve mě může vidět člověka výrazně přispívajícího k popularizaci anarchistických taktik a cílů. Takové osoby policie všude ve světě zpravidla vnímá jako ohrožení pro status quo a snaží se eliminovat jejich vliv.

Pravdou je také, že jsem nejednou—na přednáškách, veřejných debatách i při publikování—otevřeně obhajoval ilegální přímé akce jako integrální součást antikapitalistického odporu. Policie v tom může vidět velké riziko, že bych druhé mohl k takovým ilegálním akcím inspirovat nebo je sám aktivně podporovat. Je taky známá věc, že jsem členem Asociace Alerta, která na internetu reprodukuje komuniké SRB a jiných militantních skupin. Tajemstvím není ani to, že působím jako distributor publikací. Některé obsahují texty skupin a jednotlivců s pozicemi daleko za hranicí legality. Mezi nimi třeba Revoluční boj, Angry brigade, Třídní válka, Animal liberation front, Alfredo M. Bonnano nebo Antonio Tellez. Nesouhlasím sice s některými jejich aktivitami a postoji, ale s naprostou většinou ano. Právě proto publikace s jejich texty šířím a verbálně jim vyjadřuji sympatie.

Říkám prostě nahlas věci, které se mnozí anarchisté odvažují říkat jen potají, aby je okolí neslyšelo. Napomáhám k šíření informací o nezákonných přímých akcích a podněcuji tím ostatní k jejich podpoře. Opakovaně jsem také prohlásil, že jako anarchista se nenechám svazovat zákonnými normami a hodlám jít za jejich rámec všude tam, kde to považuji za legitimní. Nepochybuji, že toto všechno policii silně dráždí

a ráda by tomu zamezila. Třeba i za pomoci vězení, když to zatím jinak nešlo.

Nechci přeceňovat své schopnosti a vliv, ale nepochybuji o tom, že to, co říkám a dělám, se policii vůbec nelíbí. Má dost důvodů k tomu mě chtít zastavit. Už jen to, co policie předložila jako motiv razie v Ateneu, je jasný signální praporek. Jakési varování v duchu: „Nepochybuj, jdeme po tobě“. Tehdy mi předložili soudní příkaz k domovním prohlídkám na čtyřech místech, kde jsem trávil dost času. Odůvodnili to podezříváním mé osoby ze založení, podpory a propagace Sítě revolučních buněk. Pokud policie během razie vznáší taková podezření, je důvodné obávat se, že se pokusí podezření změnit na obvinění a tvrdý trest. Nehodlám pasivně přihlížet a čekat, až se to stane.

Sledovačky a odposlechy

Již jsem se zmínil o zvýšené pozornosti, kterou mi policie věnuje během výslechů ostatních lidí. Rád bych zde připomněl, že to je pouze jedna z více oblastí, kde se zvýšená pozornost projevuje. V posledních měsících byla citelná i při mém každodenním fungování. Jak jsem již popsal v předchozích částech mého vyprávění (tady,¹ tady,² a tady³), byl na mě nasazen tým tajných fízlů, kteří se zaměřili na sledování mého pohybu a komunikace. Byly dny, kdy jsem se nemohl pohnout bez jejich přítomnosti. I toto intenzivní sledování zapadá do teorií o plánech na mé zatčení. A zdá se, že neusilují jen o mě. Myslím, že jsou dvě oblasti cílů, které policie chce sledováním dosáhnout.

První cíl: Chtějí rozkrýt vazby a vztahy. Prostě zjistit, s kým se stýkám, co s ním řeším a případně na čem spolupracujeme. Od

¹<https://asociacealerta.noblogs.org/post/2015/08/07/otevreny-denik-monitorovaneho-anarchisty-prvni-cast>

²<https://asociacealerta.noblogs.org/post/2015/08/21/8695>

³<https://asociacealerta.noblogs.org/post/2015/09/18/otevreny-denik-monitorovaneho-anarchisty-treti-cast>

pokud mám zůstat v bezpečí já i ti, kteří mi poskytují pomoc.

Nerespektování této výzvy se dá považovat za nezodpovědnost s možnými tragickými následky. V horším případě pak za jednání se znaky neakceptovatelného udavačství.

Nebezpečný a ozbrojený: Na policejním webu je vedle mé fotografie u kolonek „nebezpečný“ a „ozbrojen“ uvedeno „ANO“. A já to znovu potvrzuji. Ano jsem nebezpečný a ozbrojený!

Jsem nebezpečný! Představuji bezpečnostní riziko pro stabilitu kapitalismu. Systému, který menšině zajišťuje extrémní bohatství, privilegia a moc, zatím co většinu odsuzuje k chudobě a sociální nejistotě. K existenci podmíněné ochotou nechat se vykořisťovat šéfy a nechat se utlačovat byrokratickými i politickými manažery mizérie. Jsem nebezpečný pro kapitalismus a státy, které zajišťují jeho pokračování. Jsem nebezpečný, protože se spojuji ve společném boji s těmi, co chtějí s kapitalismem i státy skoncovat. Z pohledu policie jsem nebezpečný, protože se odmítám adaptovat na podmínky vykořisťování a podněcuji druhé aby se proti nim bouřili. Jsem nebezpečný, protože místo života na kolenou preferuji vzpřímený postoj. Za hranicí zákonů, ale s hrdostí. S důstojností tvora, který upřednostňuje radostnou logiku boje a zavrhuje mentalitu poddanosti.

Jsem ozbrojený! Ozbrojený solidaritou, touhou po svobodě, odvahou i jinými zbraněmi. Neváhám tyto zbraně používat k obraně sebe i zájmů ostatních neprivilegovaných, které kapitalismus drží v mizérii, vykořisťuje je, mučí a vraždí. Policie by mě raději viděla neozbrojeného. Jinými slovy: nesolidárního, přizpůsobivého, rezignovaného a paralyzovaného strachem. Mají smůlu. Výhoda je na mé straně. Jsem ozbrojený, tedy solidární, optimistický a nespoutaný strachem.

Jsem stále silný a nezlomený. Čerpám energii ze solidarity anarchistických kompliců v různých částech světa. Se stejným

Potvrzeno: Lukáš Borl v hledáčku policie

Dne 24. 10. 2015 byl na webu Asociace Alerta zveřejněn můj text ve kterém jsem vyslovil podezření, že mě policie chce zadržet a věznit. Toto podezření se stalo důvodem mého zmizení z pohledu státní moci. Necelý měsíc po zveřejnění se moje podezření potvrdilo. Dne 12. 11. 2015 bylo podle policejního webu vyhlášeno pátrání po mé osobě.

Z říše domněnek se tedy přesouváme do říše faktů. Je potvrzené, že jsem v pátrání policie. Nevím, co přesně to znamená a co mi hrozí. Nevím z čeho jsem obviněn pokud se tak stalo. Je mi ale jasné, že zatím co se těším volnému pohybu, policie by mě raději viděla zavřeného v kleci, která existuje pod „krycím názvem“ vězení.

Navzdory doměnkách mých nepřátel rozhodně nejsem zalezlý v díře. Celkem volně se pohybuji v různých zemích a městech. Uvědomuji si jistá rizika, která jsou s tím spojena. Nemůžu si ale být jistý, zda si je uvědomují i ostatní. Proto prosím každého aby respektoval následující výzvu:

Pokud jste mě kdokoliv, kdekoliv a kdykoliv zahlédl, tvařte se jako by jste mě neviděli a nikde o tom nemluvte. Nikde znamená opravdu nikde! Pokud jste již mluvili s někým, kdo tvrdí, že mě zahlédl, pokuste se ho přesvědčit aby o tom dále nikde nemluvil. Rozhodně to ale nedělejte přes mobil nebo internet.

Vyjímkou samozřejmě tvoří osoby se kterými jsem dobrovolně v kontaktu. S těmi máme nastavená pravidla. Oni ví s kým a za jakých okolností o mě mohou mluvit. Ostatní žádám aby nikde nemluvili o čemkoliv, co by mohlo odhalit lokalizaci mého pohybu nebo mé vazby s jinými osobami. Země a města ve kterých se pohybuji. Lidi se kterými jsem v kontaktu. Vše musí zůstat utajeno,

toho očekávají, že je přivedu k lidem, které pak bude snadnější usvědčit z nezákonné činnosti. Předpokládají, že když otevřeně nezákonnou činnost obhajují a šířím o ní informace, tak znám i lidi, kteří se jí věnují. Očekávají, že pokud mě budou sledovat, tak je k takovým lidem dovedu a pomohu tím odhalit, čemu se věnují.

Druhý cíl: Chtějí usvědčit z nezákonné činnosti přímo mě. Sledují mě s očekáváním, že dříve či později udělám něco nelegálního a oni to zaznamenají. Případně že udělám něco, co odhalí mou spojitost s něčím nelegálním, co už proběhlo v minulosti. Obávám se, že i kdyby sledování k tomuto cíli nevedlo, policie si později „důkazy“ o mém spojení nezákonnými akty prostě vytvoří. Tím znovu narážím na to, co se stalo anarchistům, kteří na základě pochybných tvrzení policie skončili ve vazbě s obviněním ze závažných trestných činů.

Pokud policie v Česku opakovaně zatýkala na základě očividně vyhaných konstruktů, je velmi snadné uvěřit, že to samé se rozhodne udělat i mně. Již jsem popsal, že policie má motiv, tedy důvody to udělat. Také jsem rozvedl nápadné věci, které mohou být považovány za přípravu k takovému tahu. Tohle všechno mě vedlo k závěru, že jediná možnost, jak takovému kroku zabránit, je prostě se dostat z dohledu policie a státních úřadů. Pokud nebudou vědět, kde jsem a co dělám, ztrácí tím podmínky nezbytné k mému zatčení.

Zatraceně těžké rozhodnutí

Na tomto místě je důležité zdůraznit jednu věc. Jsem si naprosto vědom, že mé teorie o plánech na uvěznění zatím vychází z domněnek. Ty pochopitelně nyní nemám jak potvrdit. Každopádně i kdyby ale byla platná verze, že se mě policie nechystá zatknout, mé rozhodnutí vytrhat se dohledu by

zůstalo. Důvodem je vůle zachovat si důstojnost a nenarušené zdraví.

Žít za podmínek neustálého policejního dohledu je prostě dlouhodobě neúnosné. V takové situaci je člověk nejen připraven o své soukromí a důstojnost. Je také vystaven vysokému psychologickému nátlaku, který snadno může podkopat zdraví. Paranoia nebo jiné chorobné stavy myslí jsou u lidí v takových situacích pochopitelným důsledkem. Znam příklady, kdy lidé následkem intenzivního policejního sledování museli vyhledat psychiatrickou léčbu. Jejich zdraví bylo podlomeno a možná už nikdy nebude v dobrém stavu. Takové situaci rozhodně chci sám u sebe předejít. I proto tedy raději volím skrýt se před pohledem policie, než abych musel žít v podmínkách permanentního šmírování.

Chci se raději skrývat než sedět ve vězení nebo v psychiatrickém ústavu. Vidím před sebou nyní jenom tyto tři možnosti a proto je má volba jasná. Zmizet, dokud to jde. Tvrdím-li, že je má volba jasná, neříkám tím, že je snadná. Je zatraceně těžké rozhodnout se bez rozloučení „zmizet“ a přijít tím o kontakt s lidmi, se kterými jsem byl ve spojení dlouhé roky. Takové rozhodnutí je ale výsledek logického zhodnocení situace. Je to také impuls pudu sebezáchovy.

Samozřejmě, že bych raději dál žil neskrytě v těsném kontaktu se všemi lidmi, které mám rád. To teď ale prostě není možné. Rozhodnutí odloučit se od přátel a rodiny, je důsledek situace, do které mě zatlačili mí nepřátelé. Rozhodně nemám v úmyslu jim to odpustit. Skrývám se před jejich pohledem také proto, abych mohl nerušeně plánovat další boj. Abych mohl podrývat to, co oni reprezentují. Zkrátka mizím-li z dohledu policie a úřadů, neznamená to, že přestávám být součástí anarchistického odporu.

Poslední slova této kapitoly posílám těm, které mám rád. Ztrácím-li se teď z pohledu vás všech—přátel a rodiny, neznamená to, že vás opouštím! Teď se sice nevidáme a

nekomunikujeme spolu. Jste ale stále důležitá součást mého života. Nepochybuji o tom, že i já jsem nadále důležitá součást toho vašeho.

Mám vás moc rád. Myslím na vás a chybíte mi.